מימי המלחמה

סיפורו של שלמה אגוזי
מ"פ בחטיבת שריון 45,
כפי שסופר לתקווה מיד בתום הקרבות

כיבוש גינין

— — יסכנו בשטח הכינוס. באיזור מבוצר. תחת לשמור. התחלנו להרגיש את אמות הגרוך שהתבטאה במשאיות מים, עגלות ומכתבים. כולם אתבו את כולם. כשנסענו מאנקים של הבבושים היתה מסע אחירת מיכרון ציבורי. והרגשת עצומה. ראינו מחרגילים שהוך לילה יכול כוח מיליון לגוע עד 100 קיש.

ב"3.6 יצא כל"אחר לחוסמה של בפה שעות. זו היתה ירידת"מתח לצורך עלייה. ואכנס כמחרנו הוכרו של "כוננות מיידית" שמירוסה — הזזה תוך 5 דקות!

ביום כי בבוקר שפענו את "קוליישראל" ולא האמנו לאמנע אוזינו. ב"8.30 קיבלנו קבוצ"מקוזות. כמתמטיות — הסמדת הנתחים (Long Town) באיזור אליישן ובורקין שחיר עלולים לשתק את רמת"דוד.

היה ברור שהשיבת המרחק של האויב נמצאת בירידו במחה של 6 שעות עד שמגיעים לכנע קרבי. בשעה 11.30 לא ידע עדיין המיקוד לאיזה איזור נתעבל. אך קיבלתי מקודות תזזה לעבר מגדו. אני הייתי בפלוגה המובילה (שכללה 14 מאנקים, מרגמה 3 זחלמים ודיגן).

בכל הדרך מסקום החנוון עד איזור מגדו היה כעין "מצעד נצחון" בערם מלחמה. המעבר תחד מהאיזור בו אתה אחוב ואחוב, למלחמה של אמת — היה מרהים! גם כשהמשנו ההמנו עדיין לא הסכתי מהי מלחמה.

הכל מסל בעוצמה עקבות. ראיתי גיש מהמוסר באחיר מסביבת "בלי" של מגו. ירינו הנמנה. ישמתי בנאמנ עם אחיות. ובכליזאת עוד לא היתה הרגשת מלחמה.

הייתי בנאמנ הראשון כשנכנסנו לאליישן. היה זה כפר רגאים. שנשאר ריק מיושבים. הרגשת הסיכון נמשכה. יכדיון לא הוסיף המרד. אף כי אי נעימות מסוימת זחלה אריש בלב כשהסתבבנו בסיפשאים.

באליישן ראיתי מחזה מדהא. מרחק ב"600 מי ראיתי תבוצת הסוחה. הנאנאן שלי ירה לשם ציוד. כמעט נתתי הוראה להפנות את הסיקה. כמלמתנו הבחנתי בבמסמרה מבוהלת שהבטוסמה בתוך כוך. האב החזיק הינוקת בידיה. ודאם רשאר הילדים רבנו כשעיניהם קרוצות מפחד. נוצצות באיר המאנקים. הוריתי לאלחרים שלא יירגו עליהם את המגו...

— — כפר דן אליישן נכבשה. היה זה בסביבות 5 בבוקר כשהיינו אצלי המרים ואמר: "אנחי. עלים על בינין. אתה המובילי". במרחק של 800 מי שמענו כבר הגעות של מסגנים. הפלוגה שלי פתחה באש ושני מסגנים נדלקו. המשכנו לרוץ על הכביש לעבר בינין.

— — כשהגעתי לגומה קבמיית ראיתי מאנק מסוך של האויב שהדלקתי. וכעבר שני — גיש זחל חצי שלוש. ושני הרגנים שיכבים במלחק 300 מ'. באותו רגע נגמר בשבילי "הרגילי". והמלחמה המלחמה. אלה היו שני הרגנים הראשונים שראיתי בחיי...

להיכנס לבינין בכביש עד כשאתה יודע מה הולך מיסוגן ומשמאלך, והמבנים מסוכים להתפוצץ — זה עמק לא מסוגל. חיפשתי את האויב. וכשנאמר לי שהוא בהשמרה. לא נעשה לי קל יותר. מפני שמעה לא היתה ביני. ולכן לא ידעתי היכן הוא המשמרה.

בתוך העיר לא היתה שום הגנה. ערבים בכובעי"פלה ובחלבוסת ציוחילית. עם רובים המתכלן בנו.

לא ירייתי. חיפשתי מאנקים. פתאום ראיתי מסוך מאחוד. מרחק של 400 מי. ומיד שמעתי מגו שורק עליידינו. המסגנים הוי מוסמים רע. ולכן

המשך בעמ' 4

המלחמה בעיני הילדים

הראנה לאבא היוצא למילוי אים, המרה שמא ייפגע. ייבגע, שיאנה כי רע — מרגאת את ביטחיות בחלוטות הילדים, המחשבותיהם, וב"פיאלגוריהם הכמיטות. המרשים: „שלום ומלחמה", „ערבים מבושלי", „ערבים רעים", „המרוץ", „לחיות „ביבור" — קיימים בחודעתם ומהוים מקורות רבים להחלטיות, מחשי בית, מחד ומחדהים.

נביא בזאת דברים שנאמרו מפיהם, ואשר ניסמר ע"י הוריהם, וכן מכתבים והיבורים שכתבו בבריחיהם, ואשר יש בהם להעיד ביצד משתקפת חי מלחמה בעיניהם של ילדיה.

חלק מתקיעים הוצאו מתוך „ספר הבקשות והרצונות" של ילדי גן ד', שיש בי מסתר מעין ידוי אישי, חי נאמרי בדעים של מחיר"חלב. על בי נמנתי מסר זה, לגא רשומים, ילדים, ופירסמתי קטעים ממנו — חגי מבקשת מליחתכם.

* * *

שהערבים יאתנו אותנו, ולא רק שניים או שלושה. ושלא יעשו מלחי מות. שאין עיבו לא ימשיך להילחם. ושהמלחמה כבר תיגמר!

קובי (20.7.69)

שיהיה שלום בארץ, ושאנשים אף"אחד לא ייהרגו אחד בשני. ושל אבא שלי לא יהיה בעבא.

מילת (20.7.69)

שהערבים יביאו לנו מתנות לגן. שאבא שלי כל כך פעם יביא מהערבים הטובים אשכוליות לגן.

שניא (20.7.69)

כשאבא שלי יסע עוד פעם, או שהי ערבים הרעים לא יהיו אותו. אני לא רוצה שאבא יסע לעבא, כי אני לא רוצה שאמא תישאר לבד. אני רוצה שכל יום הם יהיו בחדר ויעכיבו אותי. ושיחיה ההורים לא יסעו לאף מקום...

דורית (20.7.69)

חלמתי שהיה אמרה לביתה ב' ולכל המשפ שמתי יש מלחמה, ונורא רשבתי שיש מלחמה — או וכנסתי מתחת לשמיכה עמוק — עד שבבוקר התעוררתי וראיתי שאין מלחמה.

אויל (22.2.67)

אני רוצה להיות נהג במירוצי רב אוניות. ולעמות תמיד חיבש שיגה. אני לא רוצה תמיד"תמיד ליסון ב' צחריים.

עמיר (8.3.68)

שיהיה שלום בארץ. ושבערים יהיה יחיה שמח. שהערבים לא יריבו איתנו. ושנא תהיה מלחמה בארץ.

יעורה (20.7.69)

מכתבים שנשלחו בימים אלה לחיילינו:

לעמי הדוד היבור שלי — שלום.

שחנוא מרוצבא, ואלבנ בגייבוקר. (הכוונה לבגדים אזרחיים) אני אוהבת אותך ורוצה שתחיה חיבור.

נטיקות מריות

לראובן ההבר שלי — שלום.

אותם הילדים כבו די רוצים לכתוב לכל חייל מבית"ספר שלנו. אני בחרתי לכתוב בך.

אנחנו אוהבים אותכם כי ידעתם אנו שאתם שומרים עלינו ועל הארץ שלנו. אני מאוד רוצה שתבוא לי בשי יהיה לך חמן, ותסבר לי מה אתה עושה בצבא. אני כבר מחכה להיות חייל, ואפילו קצת טקנא ב'. אני אוהב אותכם החיילים, ומקווה שגם אתם — אותי.

שלום לך,

טקובי

סיפורו של דורון פורת
חובש פלוגתי בגדוד 55,
כפי שסופר לתקווה בתום הקרבות

העיזה של הגדוד היתה בבעת"התחמשות ובהיים לסוטרים. את החדרך קיבלנו על רגל אחת במשך שלוש דקות לאחר מנסי"לים. והמתכלנו כולנו על הציא אחר (חצלום אחיר). עלינו על האוטובוסים והתקדמנו עד שהגענו לעוד מיגלתי שהתקדם ברגל בסוד עוזרי.

הצייד שלי כלל שחי ומקיל רגיל. בחוד הוכש נוסמו לי אלונקה כלור קוסים (שחלה) ושני הרקים המבולים תחבושות אישיות. חומרי"עזרקים. סדי קיבוע למקרה שבר, וכד. כמרכן מרשות מרשלה.

— — מאחוד שמענו הימב את האש אבל אין אינטרמציה ואין תמונה ברורה. המקרי מהובש שלוחתי היה לנוע יחד איתה. בתון המתערות צלי להסאיר מצוע קל. והתחבבנו עם מצוע קשה מאוד (בצע חזה, ערוק וכד').

— — בינתיים הגיעה תשדורת מהמביד שלפלוגה ב' יש מצועים רבים בתעלת"הקשר. נשלחתי לשם עם עוד מחלקה של פלוגה ג' לשנוי המצועים. נשאתי לחעלה החבריר מבאתי מקום שעברנו בו שכבו מצועים חי"לים.

היה במקום הרוגים של פלוגה ד' שטיפל בהם בנאמנות רבה. רוב המצועים היו כבר חבושים וחלקם אפילו מנוו. היו שם עוד כחמישה שישה מצועים. ובהרגם שניים קשים. הקלים נשלחו ברגל בשהם נחמנים עיי חבריהם לחאביד (הרגת אימוץ נדחיות). ביצעתי למצועיקשה שהכבד בבמון התעלה. הוא היה מצוע בבמן. ויצמה. ויצעק שהוא חולך למות... הבשתי אותו מיד בבמן וביד: מעבר הה באמת קשה. לאחר"מכן הגבהתי אותו באלונקה שלי להאביד. גם המצוע השני הוכא לשם.

התאביד הה במעלה הרחוב בערוק ב"400 מי מביהים לסוטרים. תחת מאמה של בית ישראל. שם נמצא דיר אחד שטיפל במצועים (השקיבל אחיל צליבן).

ביקיתי מים לאחד שלשיתי התיבשה. לקחתי אלונקה חדשה והוריתי לאותה התעלה. בשהגעתי. מבר לא היה שם אף מצוע. מיהרתי לחפוש את הפלוגה שלי (פלוגה א') שהתקדמה בינתיים הלאה. אך לא ידעתי לאן? המשבתי לבמון המשוער ברחוב — מזרחה.

המצע הפחד והיה אור. הלכתי עם נשק דרוך. לבדי. עברתי בין מבנים מרוסים הרוסים. עשן מפיך שלח ממהמן מה שהרה בו כמות מצומה של מ.מ. לא היה מסביבה איש. לא ערבי ולא מיבלנו. צעקתי כל הזמן: „פלוגה א'! פלוגה א'! מצעקתי והתקרבתי.

בצד הדרך. בין עצי אולים קטנים הוי שני בחורים מפלוגה. אחד מהם היה מצמרת ברגלו וחבוש. הם מיסרו שמשמו שבדי אך הלה ברח מהם. הם הוי מבוהלים מאוד.

הוריתי אותם איך להגיע לתאביד. לקחתי מהם את האלונקה ורוד כמה מרים. והמשכתי הלאה להחקרם ביחד ולוכרת. מפני שידעתי שמסתובבים ערבים בשטח. המשכתי כל הזמן לצעוק: „פלוגה א'! אך אים לא ע"ה.

הגיעתי אחרת. ע"י המסקרה מצאתי מחלקה אחת מפלוגה שלי. אני יודע מוכל כאי. הנשרתי אליהם. ושוב התקדמנו לבמון שמענו באיר.